

РЕШЕНИЕ

№ 203

гр. Пловдив, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Руска Ат. Андреева

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Фаня Т. Рабчева Калчишкова Въззивно гражданско дело № 20235300503083 по описа за 2023 година

Производство по чл.258, ал.1 и сл.ГПК.

Делото е образувано по жалба на „Транс груп къмпани БГ“ ЕООД, ЕИК: *****, представлявано от управителя и едноличен собственик на капитала Р. К. Т., чрез адв.С. Й. Б., АК-*** и адв. Д. Т. К.-Р., АК-*** против Решение № 2415/ 29.05.2023г. по гр.д. №8699/2022г. по описа на ПРС – XVIII гр.с., с което е обявен за недействителен спрямо „Алпи-2010“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от управителите П. Н. С. и А. М. Л., Договор за покупко-продажба на недвижим имот от 26.05.2021 г., обективиран в Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 18, том II, рег. № *****, дело № ***** г. по описа на Нотариус К. А., рег. № ***, с район на действие РС – Пловдив, вписан в Служба по вписванията – ***** под акт № ***** г., том ***, дв. вх. рег. № ***** г., с който „Транс Груп Къмпани“ ЕООД – в ликвидация, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, е продал на „Транс Груп Къмпани БГ“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село *****, село *****, п.к. *****, местност „Зелен пояс“, собствения си недвижим имот, а именно: Поземлен имот с идентификатор *****.350.32 по кадастралната карта и кадастралните регистри на с. *****, общ. *****, обл. *****, одобрени със Заповед № РД-18-55/30.06.2017 г. на изпълнителния директор на АГКК, последно изменение на КККР, засягащо поземления имот – от 18.01.2018 г., адрес на поземления имот: с. *****, местност „Зелен пояс“, площ

4500 кв.м, трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: нива, категория на земята: 6 /шеста/, предишен идентификатор: няма, номер по предходен план *****, съседи: *****.350.33, *****.350.22, *****.350.31, *****.350.405. С жалбата се иска отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на така предявения по чл.135 ЗЗД Павлов иск, по съображенията, оплакванията и доводите: оспорват се като неправилни правните изводи на районния съд относно приетото за изрично доказано и следващо се от закона и съдебната практика / без да е доказано, без да следва от ясно и буквално записаното от законодателя в правната норма на ЗЗД за свързани лица при Павловия иск в чл.135, ал.2 ЗЗД и без да посочва в този аспект – за работодател и работник/ служител- каквато и да е съдебна практика/, че „относно знанието на страните по договора за увреждането на кредитора, този относим към спорното правоотношение факт следва, както от обстоятелството, че прехвърлянето на имота с процесния договор е извършено след възникване на вземането на кредитора-ищеца към първия ответник, така и от обстоятелството, че страните по този договор са свързани лице по смисъла на пар.1, ал.1, т.2 и ал.2 ДР на ТЗ, поради което е приложима презумпцията по чл.135, ал.2 ЗЗД“. С въззивната жалба се оспорва приетата без доказателства като доказана последната предпоставка знание за увреждане въз основа на обстоятелствата, че лицето Р. Т. е работила в „Транс Груп Къмпани“ ЕООД към датата на процесната сделка, както и че същата е била представляващ дружеството – купувач „Транс Груп Къмпани Бг“ ЕООД, в каквато насока се възразява от жалбоподателя, че предметът на дейност между тези две дружества е различен. Възразява се, че доколкото от районния съд е приложена оборимата презумпция по чл.135, ал.2 ЗЗД, то от константната съдебна практика на ВКС същата се прилага само в изричните случаи на ал.1 на чл.135 ЗЗД, ако третото лице е съпруг, низходящ, брат или сестра на длъжника, а във всички други случаи, знанието не се предполага и кредиторът трябва да го докаже. Във връзка с приетото от районния съд във връзка с приложената оборима презумпция за наличието на свързано лице „ по смисъла на пар.1, ал.1 ,т.2 и ал.2 ДР на ТЗ“, последното изцяло се оспорва като относимо по приложението на чл.135, ал.2 ЗЗД, като се акцентира на съдебна практика на ВКС относно това, че посочената презумпция не може да се прилага като недопустимо и незаконосъобразно разширително, както и по аналогия, в който смисъла изрично Решение по гр.д.№ 4606/ 2014г. на ВКС, Решение по гр.д.№ 1250/ 2021г. на ВКС – III ГО, Решение по гр.д.№ 1765/ 2008г на ВКС – I ГО, аргумент от ТР по т.д. №3/ 2011г. на ОСГТК, Решение по гр.д.№ 1745/ 2008г. на ВКС – IV ГО, аргумент от ТР по т.д. 5/ 2013г. С оглед на тази практика, приемаща недопустимост на разширителното тълкуване относно презумпцията по чл.135, ал.2 ЗЗД, а и по пътя на тълкуването прилагане на нормите на пар.1, ал.1 ,т.2 и ал.2 ДР на ТЗ, поради което първоинстанционният съд е следвало да разгледа и реши делото според точния смисъл на закона, в каквато насока е и Решение по гр.д.№ 1250/ 2021г. на ВКС III ГО, Решение по гр.д.№ 247/ 2020г. на ВКС IV ГО. С въззивната жалба се правят и оплакванията относно кредитиране само на показанията на св.Т. Г. Т., като са били игнорирани показанията на св.Х. Д.А., а заинтересоваността на първия свидетел се иска да се потвърди с представяне като доказателство или за сведение по настоящото дело – Призовка от Следствен отдел при *****. В тази насока са изложени и

допълнителни съображения във връзка със задълженията на лицето Р. Т. като *****, несвързани със счетоводството, парични потоци и с водене и отбелязване на задължения, поради което като *****ка е имала различни задължения. На следващо място възразява се, че съдът не е разгледал писмените доказателства, които опровергават презумпцията на чл.135, ал.2 ЗЗД.

Постъпил е писмен отговор по въззивната жалба от „Алпи-2010“ ООД, ЕИК: *****, чрез адв.П. Т., в който отговор се оспорва жалбата като неоснователна и се иска потвърждаване на обжалваното решение като правилно и законосъобразно, по изложени в отговора съображения, свързани с предпоставките по фактическия състав на иска по чл.135, ал.1 ЗЗД.

Пловдивски окръжен съд като взе предвид представените по делото доказателства, намери следното:

Жалбата изхожда от надлежна страна , насочена е против подлежащ на обжалване съдебен акт , подадена е в срока по чл.259, ал.1 ГПК, като процесуално допустима подлежи на разглеждане по същество.

Съдът е сезиран с иск по чл.135, ал.1 ГПК от „Алпи-2010г“ ООД против „Транс Груп Къмпани“ ЕООД и „Транс Груп Къмпани Бг“ ЕООД за обявяване относителна недействителност на договор за прехвърляне на недвижим имот между договорящите се ответници, първият в качеството на прехвърлител, вторият в качеството на приобретател, по извършена покупко-продажба , обективирана в Нотариален акт за покупко-продажба, вписан в СВП-гр.**** с акт том ***, акт №*****г., дв.лх. № 16574/ 26.05.2021г. по отношение на ПИ с ид. № *****.350.32 по КККР на с.*****, общ.*****, обл.*****, одобрени със Заповед № РД-18-55/30.06.2017 г. на изпълнителния директор на АГКК, последно изменение на КККР, засягащо поземления имот – от 18.01.2018 г., адрес на поземления имот: с. *****, местност „Зелен пояс“, площ 4500 кв.м, трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: нива, категория на земята: 6 /шеста/, предишен идентификатор: няма, номер по предходен план *****, съсед: *****.350.33, *****.350.22, *****.350.31, *****.350.405. Обстоятелствата, на които се основава иска са наличието на облигационни отношения на ищцовото дружество с първия ответник във връзка с дейността на ищеца – покупко – продажба на горива, във връзка с което на посочения ответник са били доставени горива в периода 01.06.2020г. – 31.08.2020г., като доставените количества са били фактурирани по описаните в ИМ общо 16 броя фактури, на обща стойност от 140 847,25 лева с ДДС, с падеж на плащате – датата на възникване на данъчното събитие и незаплатени доброволно от ответника. Във връзка с възникналите облигационни задължения в тежест на първия ответник е било водено търговско дело по т.д.№ 164/ 2022г. по описа на ПОС, видно от което е представено по делото Съдебно решение № 242/ 23.06.2022г., с което е уважен осъдителен иск в полза на настоящия ищец против първия ответник в общия посочен от същия в настоящата искова молба размер от 140 847,25 лева. С оглед на това посочената за обявяване относителна недействителност спрямо ищеца е мотивирана като увреждаща правата на ищцовото дружество във връзка с възможността за събиране на вземането му за цената на доставените количества горива на първия ответник, за което се обосновават

елементите на фактическия състав на специалния иск по чл.135, ал.1 ЗЗД.

Ищецът е мотивирал материалноправните си предпоставки по елементи на фактическия състав на предявения Павлов иск, както следва: легитимира се като кредитор по смисъла на чл.135, ал.1 ГПК на първия ответник във връзка с доставка на дизелово гориво с издадени фактури за продажбата му, за което не е получил плащане, поради което чрез осъдителен иск в съдебно производство по гр. д.№ 1648/2022г. по описа на ПОС е получил присъждане на процесните суми по описаните в ИМ фактури за цената на доставеното гориво. Заявява увреждане по смисъла на чл.135, ал.1 ЗЗД поради извършена продажба на описания по-горе недвижим имот от първия ответник, с което затруднява реализирането на правата на своя кредитор, с което ищцовото дружество е можело да удовлетвори своите вземания. Заявява знание на длъжника по смисъла на чл.135, ал.1 ЗЗД, довод в която насока е датата на извършената разпоредителна сделка – 25.05.2021г. – увреждаща сделка е извършена след възникване на вземанията по описаните облигационни отношения, като длъжникът е бил наясно, че с извършването ѝ ще се застраши имуществения интерес на кредитора и възпрепятства удовлетворяването. Заявява знание на третото лице по приобретателната сделка по смисъла на чл.135 ЗЗД по съображенията за това, че второто ответно дружество- третото лице е регистрирано в ТР с вписано седалище и адрес на управление, което към датата на създаване на дружеството съвпада с това на първото ответно дружество: с. *****, п.к.****, м. “Зелен пояс“, като последният е променил своя адрес на управление в гр. *****, наименованията на дружествата са аналогични с оглед упражнявана търговска дейност. Новоучреденото дружество било създадено поетапно да продължи дейността на първия ответник и приеме активите на задлъжнялото дружество към кредиторите, в което представляващият втория ответник лице – Р. К. Т. в качеството на управител на второто ответно дружество, поради това, че е била работник в първото ответно дружество, като е отговаряла за плащанията на суми към работници и доставчици и се твърди, че е била изцяло наясно с финансовото състояние на това дружество – сочи се свързаност по смисъла на пар.1, ал.1, т.2 от ТЗ между лицето Р. Т. и първия ответник „Транс груп кърпъни“ ЕООД. Последното се установявало и от СР № 261821/ 25.06.2021г. по гр.д.№ 6235/ 2020г. на ПРС, по което първият ответник „Транс груп кърпъни“ ЕООД е осъдено да заплати трудови възнаграждения и по което това лице е било разпитвано като свидетел в качеството на работник. По повод заведени изпълнителни дела против първия ответник, ищецът получил информация и за неговата задлъжнялост, вкл. на публични задължения в голям размер, както и по тези изп.дела били наложени запори на движими вещи / МПС-та/, а разпореждане с процесния имот е било извършено поради липса на възбрана от публични изпълнител.

В насока на заявеното са ангажирани гласни доказателства / св.Т. Г. Т./, доказателства във връзка с наличието на трудовоправни отношения на посоченото лице Р. Т. и дружеството -, „Транс груп кърпъни“ ЕООД, доказателства във връзка с твърдението за свързаност на посоченото физическо лице и дружеството „Транс груп кърпъни“ ЕООД.

Писмен отговор от първото ответно дружество - „Транс груп кърпъни“ ЕООД,

прехвърлител по атакуваната разпоредителна сделка, не е постъпил.

С писмен отговор от втория ответник – приобретател по прехвърлителната сделка -, „Транс груп кърпъни БГ“ ЕООД не са оспорени обективните елементи от фактическия състав на иска по чл.135, ал.1 ЗЗД относно наличието на извършена разпоредителна сделка от страна на първия ответник с купувач втория ответник, като се изтъква обстоятелството, че е налице реално плащане по сделката, удостоверено от счетоводните записвания и документация. Оспорва се субективния елемент – знание у този ответник в качеството на трето лице относно отношенията между ищеца и първия ответник, вкл. от гледна точка на това, че става въпрос за юридически лица, при които презумпцията за знание е неприложима, поради което доказването на знание е в тежест на ищеца, а съгласно съдебната практика, ЮЛ знае за увреждането, ако за това знаят лицата от състава на неговите органи. Не се оспорва обстоятелството, че към момента на атакуваната сделка лицето Р. Т. е била управител и представляващ „Транс груп кърпъни БГ“ ЕООД, като е работила на длъжност „*****“, при първия ответник „Транс груп кърпъни“ ЕООД, оспорва се обаче твърдението, че в това си качество не е имала поглед върху финансовото състояние на дружеството-работодател, както и задълженията ѝ според длъжностната характеристика не са включвали въпроси, свързани с финансовото планиране на паричните му потоци. Оспорено е наличието на хипотезата – „свързани лица“ по смисъла на пар.1, ал.1, т.2 ДР на ТЗ, в каквато насока и това обстоятелство да обуславя знание за основни обстоятелства от дейността на дружеството „Транс груп кърпъни“ ЕООД. Оспорено е твърдението, че учредяването на дружеството, което се представлява от лицето Р. Т. е целяло продължаване дейността на дружеството „Транс груп кърпъни“ ЕООД, с възражението, че „Транс груп кърпъни БГ“ ЕООД не е с еднакъв предмет на дейност като този на „Транс груп кърпъни“ ЕООД, а именно създаване на център за развъждане и отглеждане на кучета от породата „кане сорсо“. Заявява се насрещното твърдение относно обстоятелството за един и същ адрес на управление на двете дружества да има практическо значение, а не посочената от ищеца цел. Изтъква се тезата, че процесният недвижим имот, предмет на атакуваната сделка, е била пустееща нива и единствената цел при придобиването му е била изграждане на кучкарник за посочената по-горе порода кучета, а не увреждане на кредитора. Имотът бил деклариран пред НАП, като наред с останалите обстоятелства във връзка със сделката сочат, че същата е действителна и с цел развиване на определена търговска дейност, която няма общо с тази на продавача.

Към този отговор са представени Заповед за прекратяване на ТД на лицето Р. Т. с дружеството „Транс груп кърпъни“ ЕООД, считано от 01.03.2022г., Длъжностна характеристика на длъжността „*****“ в посоченото дружество, Извлечение от ТР относно актуалното състояние на втория ответник „Транс груп кърпъни БГ“ ЕООД към 08.08.2022г. и 28.11.2022г. с управител Р. К. Т., ангажирани са гласни доказателства/ св. Х. Д.в А./.

При уважаване на така предявения иск районният съд е изходил от съдебна практика на ВКС при отчитане материалноправната легитимация на ищеца относно във връзка с установяване на качеството му на кредитор по чл.135, ал.1 ЗЗД, при която е прието липсата

на необход.ст от пълно и главно доказване на правата, от които същият черпи правен интерес, без правоотношението, от които произтича вземането да е предмет на Павловия иск, докато и доколкото качеството на кредитор не се явява отречено/ напр. поради порок в сделката/ или не е отпаднало / напр. поради погасяване чрез плащане/. По този елемент от фактическия състав на иск е отчетено наличието на влязло в сила решение по цитираното т. д. № 164/ 2022г. по описа на ОС-Пловдив относно присъдените в полза на ищеца вземания спрямо първия ответник.

По втория елемент от фактическия състав с позоваване на съдебна практика на ВКС е отчетена също така необход.стта от установяване на обстоятелство, че вземането на кредитора е възникнало преди извършеното от длъжника фактическо и правно действие, с което кредиторът се явява увреден, като увреждащо действие е всяко такова, с което се засягат права, които биха осутили или затруднили осъществяването на правата на кредитора, а обстоятелството дали длъжникът притежава друго имущество и на каква стойност е правно ирелевантно, доколкото независимо от наличие на друго имущество, от което кредиторът би могъл да се удовлетвори, то принципно цялото имущество на длъжника служи за общи обезпечение на неговите кредитори, които имат еднакво право да се удовлетворят от него, при липса на законни основания за предпочитание. Това е прието да важи и в случаите на разпоредителни сделки, при които длъжникът е получил възмездна насрещна престация, тъй като в случая се давало възможност на длъжника да избира с кое имущество да изпълни задължението си, което е в противоречие с разпоредбата на чл.133 ЗЗД. Поради това е прието от съдебната практика правноирелевантността на това дали след извършеното разпореждане длъжникът разполага с друго имущество и каква е неговата стойност.

По отношение на третата предпоставка в хипотезата на чл.135, ал.1 ЗЗД – длъжникът и третото лице при извършване на разпоредителното действие да са знаели за увреждането - в тази насока е отчетен и основният спорен въпрос по делото, релевиран от втория ответник „Транс груп кърпъни БГ“ ЕООД като възражение за липса на знание на този ответник като купувач по сделката за увреждане на кредитора. В това отношение фактическият и правен извод е основан главно на гласните доказателства, като предимно са кредитирани показанията на разпитания по делото св. Т. като пълни, непротиворечиви и последователни, получени в резултат на преки впечатления за организацията на работа при първия ответник, начина на извършване на плащанията и отчитанията по доставките на ищеца, а представляващата второто ответно дружество Р. Т. в близки отношения със сина на представляващия първото ответно дружество, които и двамата са били наясно със задълженията на дружеството „Транс груп кърпъни“ ЕООД. Наложените изводи от показанията на св. Т. не са приети за опровергани и от разпитания св. А., ангажиран от втория ответник „Транс груп кърпъни БГ“ ЕООД, който не живял на семейни начала с управляващото това дружество лице Р. Т., срещите им били инцидентни и същият не е имал яснота относно фирмената политика на първия ответник „Транс груп кърпъни“ ЕООД, нито е имал преки впечатления за това.

Правният извод за основателност на иска е обоснован от районни съд и с оглед обстоятелството за наличие на знание и при двамата ответници за увреждане на кредитора поради това, че прехвърлянето на имота с процесния договор е било извършено след възникване на вземането на кредитора към първия ответник, както и че страните по този договор са свързани лица по смисъла на пар.1, ал.1, т.2 и ал.2 ДР на ТЗ, поради което за тях е приета за приложима презумпцията по чл.135, ал.2 ЗЗД с оглед безспорния факт, че лицето Р. Т. е работела в първото ответно дружество към момента както процесната сделка, както и към този момент е била представляващ второто ответно дружество. Като ирелевантни са преценени обстоятелствата относно наличието на различен предмет на дейност на двете ответни дружества.

С въззивната жалба обжалваното решение се оспорва като неправилно на първо място поради приетото изрично за доказано и следващо се от закона и съдебната практика знание на страните по договора за увреждането на кредитора – длъжникът и третото лице – при извършване на разпоредителната сделка, свързана с последната предпоставка на Павловия иск по чл.135, ал.1 ЗЗД, като се допуска от жалбоподателя това, че съдът е имал предвид оборимата презумпция за знание при този иск по чл.135, ал.2 ЗЗД, за които се възразява в жалбата, че същата се прилага за определен кръг лица – съпруг, низходящ, брат или сестра на длъжника, като във всички останали случаи знанието не се предполага и кредиторът трябва да го докаже.

На второ място се прави довод, че лицето Р. Т. не е сред посочения кръг лица по чл.135, ал.2 ЗЗД, поради което не се намира за обосновано приетото от РС, че това лице е от т.нар. „свързани лица по смисъла на пар.1, ал.1, т.2 и ал.2 ДР на ТЗ, поради което за тях е приложима презумпцията по чл.135, ал.2 ЗЗД, като тук не е посочена аналогична или задължителна практика. Недопустимо е приложено разширително тълкуване на волята на законодателя в презумпцията по чл.135, ал.2 ЗЗД, който съдържа точен и изчерпателен списък на лица, без да е посочено свързано лице по смисъла на пар.1, ал.1, т.2 и ал.2 от ДР на ТЗ. В тази насока е извършено позоваване на съдебна практика – Решение №13 от 19.02.2015г. по гр. д. № 4606/ 2014г., с което е прието, че „Презумпцията по чл.135, ал.2 ЗЗД не може да се прилага разширително, но наличието на съответна фактическа степен на близост в отношенията имат значение и ако бъдат доказани, могат да залегнат в основата на фактическия извод за наличие на знание, като разбира се естеството на съществуващата фактическа близост определя естеството на узнатите обстоятелства – свързаните лица по пар.1 ДР на ТЗ *биха знаели основни обстоятелства от дейността на дружествата*, но едва ли кой какъв *алеаторен* договор е сключил и изпълняла ли го добросъвестно. Обстоятелствата, от които произтича вземането винаги са известни на по-тесен или по-широк кръг лица от обкръжението на длъжника, но то се предполага до доказване на противното само за съпруга, низходящите, възходящите и братята и сестрите на длъжника... Приложението на презумпцията по чл.135, ал.2 ЗЗД не може да бъде разширено до хипотезата на пар.1 ДР на ТЗ, когато търговските дружества са свързани лица“. Този решаващ правен извод е възприет и в Решение № 34/ 04.05.2022г. по гр. д. № 1250/ 2021г. на

ВКС, както и Решение № 1314 10.03.2008г по гр. д. № 1765/ 2008г на ВКС – I ГО и др. в насока на необходимост от провеждане на главно и пълно доказване от страна на кредитора на системата от доказателствени факти, която изключва всяка друга вероятност, че третото лице е знаело фактите и обстоятелствата, които пораждаат кредиторското вземане, за което се възразява от жалбоподателя, че тези факти и обстоятелства са останали недоказани. Възразява се и относно кредитирането на показанията на св. Т., поради наличието на негативни чувства у този свидетел във връзка с прекратеното му трудово правоотношение с дружеството на първия ответник, лицето Р. Д. и Р. Т..

При така събраната доказателствена съвкупност при отчитане на безспорните по делото факти, въззивният съд споделя крайния правен резултат относно доказаността на предявения иск по чл.135, ал.1 ЗЗД като основателен. Така именно безспорни се явяват обстоятелствата, че ищецът има качеството на кредитор с доказани по съдебен ред вземания спрямо първия ответник, както и поради правилото на чл.133 ЗЗД доколкото цялото имущество на длъжника служи за общо обезпечение на неговите кредитори, които имат еднакво право да се удовлетворят от него, ако няма законни основания за предпочитане, то за ищеца атакуваната сделка се явява увреждаща по смисъла на чл.135, ал.1 ЗЗД.

В настоящия случай безспорно е по делото, че двете ответни дружества имат качеството на търговци и от гледна точка на субективния критерий сделката е сключена между тях като договарящи в това им качество.

Действително с Решение № 266/ 18.03.2021г по гр.д.№ 247/ 2020г. на ВКС, IV ГО се приема по правния въпрос относно „знанието на третото лице-приобретател, с което длъжникът е договарял за увреждането на кредитора в случаите по чл.135, ал.1, изр.2 от ЗЗД, е факт, който подлежи на доказване в производството, като доказателствената тежест за него се носи от кредитора-ищец по отменителния иск. Затова доказването на това знание трябва да бъде определено като главно, а оттам и като пълно доказване. Същевременно в зависимост от това дали с доказването се установява пряко релевантния за спора факт или се установява такъв факт, от който може да бъде направен извод за съществуването на правнорелевантния за спора факт, от който може да бъде направен извод за съществуването на правнорелевантния факт, доказването била пряко или косвено. При последното се установяват факти от действителността, които се намират във връзка с релевантния факт, който трябва да бъде доказан в спорното производство. Установяването на тези факти и връзката им с подлежащия на доказване в производството правно релевантен факт е основаниято последният да бъде счетен за доказан“. В контекста на приетото от касационния съд относно косвеното доказване се намира, че такова е проведено от ищеца при мотивиране на взаимно обусловените факти и връзки между фактите, приемайки, че е налице свързаност между лицата, представляващи в атакуваната сделка договарящи страни, което се е явило в пряка връзка с релевантния спорен факт по делото относно доказаността за наличието на знание за увреждане у третото лице – приобретател по прехвърлителната сделка.

С оглед на това независимо от посоченото от районния съд прилагане на презумпцията по

чл.135, ал.2 ЗЗД, кредитирането на показанията на св. Т. съставлява на практика приемане от решаващия съд, че е реализирано косвено доказване от страна на кредитора относно знанието на третото лице чрез приемане наличието на свързаност по смисъла на пар.1, ал.1 т.2 ДП на ТЗ между второто ответно дружество - приобретател, представлявано от лицето Р. Т. в качеството на управител, от една страна, а от друга това лице в качеството си на физическо лице, заемало длъжността „*****“ при първия ответник, на позицията на която при реализираните дейности по различни разплащания, сред които и трудови задължения, лицето е било във възможност да узнае за наличието на висока степен задължнялост на първото ответно дружество. Установено е, че тази задължнялост е съставлявала причина за ангажиране на гражданската отговорност на първия ответник по КТ спрямо други кредитори – работници по трудово правоотношение, видно от представеното съдебно решение по гр. д. №6235/2020г. на ПРС – XV гр.с., което сочело на извод за неблагоприятното финансово състояние на първия ответник. Установения от този свидетел механизъм на разплащане на цената на доставените количества горива от ищеца, в който посочено лице Р. Т. е реализирала съдействие, налага извод за възможност за узнаване наличието на вземания от ищцовото дружество спрямо първия ответник, с когото това физическо лице впоследствие е договаряло в качеството си на управител на втория ответник. С Решението №13/ 19.02.2015г на ВКС по гр.д.№ 4606/ 2014г., IV ГО, ГК/ докладчик съдия Б. Белазелков/ дори се приема, че „за да е налице знание за увреждане не е необход. третото лице да познава кредитора и длъжника, да са представени доказателства кога и при какви обстоятелства му е съобщено съдържанието на техните насрещни права и задължения, за да може той да е наясно как те се накърняват от сключения договор. Достатъчно е на третото лице да са известни обстоятелствата, от които произтича вземането на кредитораОбстоятелствата, от които произтича вземането винаги са известни на потесен или по-широк кръг лица от обкръжението на длъжника.“ Действително със същото решение се приема, че „то се предполага до доказване на противното само за съпруга, низходящите, възходящите и братята и сестрите на длъжника“ и „презумпцията по чл.135, ал.2 ЗЗД не може да се прилага разширително, *но наличието на съответна фактическа степен на близост в отношенията* / напр. съвместно живеене на съпругески начала или общо домакинство..., *отношения между свързани лица по смисъла на пар.1 ДР ТЗ и др./* имат значение и ако бъдат доказани могат да залегнат в основата на фактически извод за наличие на знание, като естеството на узнатите обстоятелства – *свързаните лица по пар.1 ДР ТЗ биха знаели основни обстоятелства от дейността на дружествата...*“ Настоящият случай е именно такъв – не се касае за извършени разпоредителни действия на представляващите двете ответни дружества в качеството им на физически лица, а в качеството им на представляващи търговските дружества, с първото, с което лицето Р. Т. е била в трудово-правни отношения и със степен на свързаност по смисъла на пар.1,ал.1, т.2 ДР на ТЗ, което според обстоятелствата налага извод за знание на станали вече общоизвестни факти по задължнялостта на първия ответник към момента на извършената разпоредителна сделка / 26.05.2021г. / с имущество му, в която сделка това лице е участвало вече в качеството му на управител на дружеството купувач по сделката. От тази гледна

точка фактът относно различието в предмета на дейност на двете договарящи дружества действително се намира за правно ирелевантен по делото.

По така изложените съображения предявеният иск по чл.135, ал.1 ГПК се намира за доказан и от въззивната инстанция, поради което обжалваното решение ще се потвърди като краен правен резултат.

Искане за присъждане на разноски от въззиваемата страна не е направено.

Водим от горното и на основание чл.271, ал.1, пр.І ГПК, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 2415/ 29.05.2023г. по гр.д.№8699/2022г. по описа на ПРС – XVIII гр.с., с което е обявен за недействителен спрямо „Алпи-2010“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от управителите П. Н. С. и А. М. Л., Договор за покупко-продажба на недвижим имот от 26.05.2021 г., обективиран в Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 18, том II, рег. № *****, дело № ***** г. по описа на Нотариус К. А., рег. № ***, с район на действие РС – Пловдив, вписан в Служба по вписванията – ***** под акт № ***** г., том ***, дв. вх. рег. № ***** г., с който „Транс Груп Къмпани“ ЕООД – в ликвидация, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, е продал на „Транс Груп Къмпани БГ“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село *****, п.к. *****, местност „Зелен пояс“, собствения си недвижим имот, а именно: Поземлен имот с идентификатор *****.350.32 по кадастралната карта и кадастралните регистри на с. *****, общ. *****, обл. *****, одобрени със Заповед № РД-18-55/30.06.2017 г. на изпълнителния директор на АГКК, последно изменение на КККР, засягащо поземления имот – от 18.01.2018 г., адрес на поземления имот: с. *****, местност „Зелен пояс“, площ 4500 кв.м, трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: нива, категория на земята: 6 /шеста/, предишен идентификатор: няма, номер по предходен план *****, съседи: *****.350.33, *****.350.22, *****.350.31, *****.350.405.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____